

Elin Hilderbrand

İki
Kişilik
Yaz

Çeviren
Zehra Uzun

Eric, Randy, Heather ve Doug'a...
Birlikten kuvvet doğar.

NANTUCKET

Binlerce zeki, bilgili insan gibi siz de yaz tatilinizi Massachusetts açıklarında bir adada geçirmeye karar verdiniz. Kartpostallık plajlar görmek istiyorsunuz. Yankee mavisi sularda yüzmek, denize açılmak, sörf yapmak istiyorsunuz. Deniz tarağı çorbası ve ıstakoz sandviçi yemek, dahası bu yiyecekleri size, isimlerini aksanlı telaffuz edecek birinin servis etmesini istiyorsunuz. Yolcu koltuğunda adı Üçüncü Charles Emerson Winchester olan golden retriever cinsi köpeğinizle üstü açık bir cip sürmek istiyorsunuz. İnsanların hayalini kurduğu hayatı yaşamak istiyorsunuz. Amerikan yazı istiyorsunuz.

Ama bir dakika! Kararsızsınız. Nantucket'ı mı seçseniz... yoksa Martha's Vineyard'ı mı? Gerçi ne fark eder ki? O iki ada birbirinin *hemen hemen* aynı, değil mi?

Bizler çoğu kişinin böyle düşünmesine güler, hatta bununla alay ederiz. (Anacaddedeki Hub'ın çoksatanı ve Nantucket Adası Ticaret Odası başkanı da dahil neredeyse bütün adalıların araçlarında gururla taşıdıkları) şu tampon etiketini muhtemelen bilmezsiniz: TANRI VINEYARD'I YARATTI... AMA NANTUCKET'TA YAŞIYOR.

Bu arsız propagandadan etkilenmediyseniz bir de şu nüfus hareketleri istatistiklerine bir göz atın:

Nantucket Adası

- Kuruluşu: 1659
- Asıl sakinleri: Wampanoag Yerlileri
- Hyannis'e uzaklığı: 48 kilometre

- Yüz ölçümü: 116,549 km²
- Nüfusu: Yıl genelinde 11.000, yazları 50.000
- Kasaba sayısı: 1
- Ünlü sakinleri: İsmi verilmesini istemiyor

Martha's Vineyard

- Kuruluşu: 1642 (Biz ona, “Güzellik Öncesi Çağ” deriz.)
- Asıl sakinleri: Wampanoag Yerlileri
- Wood Hole’e uzaklığı: 14 kilometre (Biz ona, “Hemen şurası!” deriz.)
- Yüz ölçümü: 259 km² (Biz ona, “İki katı büyüklüğünde” deriz.)
- Nüfusu: Yıl genelinde 16.535, yazları 100.000 (Biz ona, “İki katı fazla” deriz.)
- Kasaba sayısı: 6 (Nutkumuz tutuldu [!!!] — dahası, biri bize Chappaquiddick’in mânâsını açıklayabilir mi?)
- Ünlü sakinleri: Meg Ryan, Lady Gaga, Skip Gates, Vernon Jordan, Carly Simon, James Taylor ve... Güney Yolu’nda vefat edip oraya defnedilen John Belushi. (Kabasakal da onlardan ve biz ona, “N’apalım yani?” deriz.)

Martha’s Vineyard’ın, kaldırımlı sokaklarımızla ya da balina yağı taciri Joseph Starbuck’ın 1837 ile 1840 yılları arasında üç oğlu için yaptırdığı, Üçüz Tuğlalar olarak bilinen görkemli malikânelerimizle aşık atacak bir özelliği var mıymış? Vineyard’da, tabloları aratmayan köyümüz Sconset’teki gibi üzeri güllerle kaplı –oyuncak bebek evleri kadar uçarı– mini mini kır evleri var mıymış? “MVY”nin, en kuzeydeki burnumuz Great Point’te olduğu gibi yağmur kuşlarına ve bir fok kolonisine ev sahipliği yapan altın kumlu plajları var mıymış? Sesachacha Göleti’den baston şekeri renklerindeki Sankaty Head Fener Kulesi’ne uzanan kadar geniş manzarası var mıymış? Bir hafta Grace Potter’ın,

öbür hafta Trombone Shorty'nin sahne aldığı Chicken Box kadar cesur bir barı var mıymış? Restoranlarımızın üstünlüğü konusuna girersek hiç çıkamayız. Bu gece son gecemiz olsa, Languedoc Bistro'nun sarımsaklı patates kızartması ve çizburgeriyle Millie's'in kırmızı lahana salatası eşliğinde sunduğu deniz taraklı tacosu arasında hangimiz seçim yapabiliriz?

Bizi oradaki hemşerilerimizle karıştırmanızı anlayabiliyoruz –nihayetinde bölgemiz Cape ve adalar olarak birbirine bağlı– ama biz iki farklı milletiz, iklimizin de kendine has düzeni, kendine has yöntemleri, kendine has gelenekleri, tarihi, sırları, kendine has dedikodu ve skandal ağı var. Bu iki adayı ikizler olarak düşünün. Dışarıdan birbirimize tıpatıp benziyoruz ama esasında... apayrı bireyleriz.

MARTHA'S VINEYARD

Bir tampon etiketi var. Alley Taşra Marketi'nin sahibinin demesine göre yok satıyor. Üzerinde şöyle yazar: TANRI NANTUCKET'I YARATTI AMA VINEYARD'DA YAŞIYOR. Bazılarımız son kısmı AMA CHILMARK'TA YAŞIYOR diye değiştiririz – zira kim o adada dönen alavere dalaverelerle anılmak ister ki?

Fakat bunu bir iç savaşa çevirmemek adına gelin biz niçin Nantucket'tan daha üstün olduğumuzu enine boyuna masaya yatıralım. Bir kere Vineyard'da çeşitlilik var – ırk çeşitliliği, düşünce çeşitliliği, toprak çeşitliliği. Metodist kamp alanımızda rengârenk kır evlerimiz, Tabermacle'ımız, Ocean Park'ımız, Inkwell Plajı'mız, Dirty Banana'nın doğum yeri olan Donovan Resifi'miz var – ki bunlar daha Oak Bluffs'ta olanlar! Çeşit çeşit organik ürünler hasat eden onlarca aile çiftliğimiz var. Jaws köprümüz ve Aquinnah kayalıklarımız var. East Chop, West Chop, Katama hava meydanının yanı sıra ön bahçesinde lama besleyen Edgartownlı komşularımız var! Chappaquiddick'imiz var ki orası, Teddy Kennedy'nin arabasıyla Dike Köprüsü'nden uçarak Mary Jo Kopechne'nin ölümüne sebep olduğu yerden çok daha fazlasıdır. Chappy'de Japon Bahçesi var yahu! Dahası, cipimizin lastiklerinin havasını beş kiloya indirip bir etikete iki yüz dolar verdik mi Poge Burnu'nun yabani, rüzgârlı güzelliğinin tadını doyasya çıkarabiliriz.

İnişli çıkışlı tepelerimiz, kışın yaprak döken ağaçlarımız ve alçak taş duvarlarımız var. Uygar dünyanın en iyi balıkçı köyü deseniz bizde: Menemsha. En taze deniz mahsullerini, en kıvamlı balık çorbalarını ve de en çıtır, en etli istiridye kızartmalarını ancak orada yiyebilirsiniz. Bite'ı hiç duymadınız mı? Larsen's'ı?

The Home Port'u? Bunlar en bilindik mekânlarımızdır, her biri birer efsanedir.

En iyi kutlamalar da bizde: Aydınlanma Gecesi, Ag Panayırı, Ağustos Havai Fişekleri. Oysa Nantucket'ta, yoğun siste uçağı havaalanına başarıyla indirmekten ve kumaş pantolonda niha-yet doğru pembe tonunu tutturaktan başka neleri kutladıklarından pek emin değiliz.

Fakat Vineyard'ı asıl özel kılan şey insanıdır. Vineyard, büyük ve etkin bir orta ve üst sınıf Afro-Amerikalı nüfusa sahip olmaktan gurur duyar. Brezilya kiliselerimiz var. Ünlülerimiz de var ama diğer herkes gibi "Back Door Doughnuts"ta kuyruğa girip Vineyard Haven'da Five Corners'ta trafikte beklediklerinden yarısını tanımazsınız.

Çoğumuz Nantucket'a tek bir sebepten ötürü gitmişizdir: Ada Kupası. Futbol hakkında bir şey demeyeceğiz çünkü kendini öveni kimse sevmez. Fakat ne zaman liseli futbolcularımızı desteklemeye oraya gitsek, oradaki adalı dostlarımızın öylesine düz, öylesine çorak ve öylesine sisli bir kayalıkta yaşamaya nasıl katlandıklarına bir türlü akıl sır erdiremeden geri döneriz.

Yine de aramızda reddetmesi güç bir bağ var. Jeologlar, Martha's Vineyard, Nantucket ve Cape Cod'un daha yirmi üç bin yıl öncesine kadar tek kıtanın parçası olduklarından şüpheleniyorlar. Bizi aynı anadan doğan kardeşler –hatta ikizler– olarak düşünebilirsiniz. Gerçi bizler Martha's Vineyard'ın gözde evlat olduğuna inanıyoruz.

Gerçi Nantucket da kendisinin gözde evlat olduğuna inanıyor.

MARTHA'S VINEYARD:

HARPER

Harper Frost'un babası Billy 16 Haziran Cuma günü saat 19:00'da son nefesini verdiğinde Reed Zimmer görev başında değildi. Dr. Zimmer karısının ailesiyle birlikte Lambert Koyu'nda piknikteydi. Anlaşılan her yıl yaz başında yaptıkları bir partiydi bu – şenlik ateşi, patates salatası, seyyar mangal üzerinde kömürleşen tavuk. Sadie Zimmer'ın kardeşi Franklin Phelps, Vineyard'ın en sevilen gitaristlerinden biriydi –ne zaman Ritz'de sahne alsa Harper onu dinlemeye giderdi– ve Harper, Dr. Zimmer'ı ayaklarını soğuk kuma gömmüş, Franklin'le beraber “Wagon Wheel”i söylerken hayal edebiliyordu.

Harper Dr. Zimmer'a mesaj attığında hâlâ babasının başucundaydı. Mesajda şöyle yazıyordu: *Billy öldü.* Doktorun önce şoke olduğunu, ardından suçluluk duygusuna kapıldığını hayal edebiliyordu. Harper'a o gece ölmeyeceğine dair söz vermiş, Billy'nin hâlâ vaktinin olduğunu söylemişti.

“Her zamanki gibi kontrol edebilirsin,” demişti o akşamüzeri Harper'ın yatağından kalkarken. Sevişmelerinin ardından beyaz çarşaf altüst olmuştu. “Ama hafta sonunun tadını çıkar.” Pencereden, bir gecede caka satarcasına çiçek açan leylak çalısına bakmıştı sonra. “Yeniden başladığına inanamıyorum. Bir yaz daha.”

Hafta sonunun tadını çıkar mı? diye düşünmüştü Harper. Reed'in onunla sıradan bir hasta yakınymış gibi, yani bir yabancıymış gibi konuşmasından nefret ederdi – fakat bir bakıma sahiden de yabancı değil miydi? Reed, Harper'ı yalnızca babasının hasta

yatağının başında otururken ya da Harper'ın dubleks evinde sevişirlerken görürdü. Birlikte dışarı çıkmazlardı, Cronig's'te birbirlerine hiç rastlamamışlardı, Harper ona denizde boğulurcasına el sallamasına rağmen Reed onu Rooster dağıtım kamyonunu kullanırken hiç görmediğini iddia ediyordu. Daha ekimden beri beraberlerdi, dolayısıyla Harper, Reed'in "Bir yaz daha," derken neyi kastettiğini anlamamıştı. Ama o gün anlamaya başladı: Karısının anne babası, yani büyük Phelpsler, Vero Beach dönüşü Kata-ma'daki evlerine misafirliğe gelmişlerdi. Dolayısıyla, Reed başka bir gezegende yaşıyormuşçasına ortadan kaybolduğunda aslında bu piknik gibi ailevi yükümlülükleri yerine getiriyor olacaktı.

Harper başkalarına mesaj atmadan önce birkaç dakika bekledi. Babası hemen yanındaydı ama yoktu da. Yüzü gevşekti. İçinde kimsenin olmadığı bir ev misali *terk edilmiş* benziyordu. Billy, Harper ona Red Soxlu Dustin Pedroia'dan bahsederken ölmüştü. Son bir titreşim nefes almış, sonra bir daha almış, ardından Harper'ın gözlerinin içine, yüreğine, ruhuna bakarak, "Özür dilirim, ufaklık," demişti. O kadar. Harper kulağını göğsüne dayamıştı. O sırada makine, maçı bitiren düdüğü çalarcasına uzun uzun ötmüştü.

Reed cevap yazmadı. Harper, Lambert Koyu'nda telefonun çekip çekmediğini hatırlamaya çalıştı. Sürekli Reed için mazeretler uydurup duruyordu çünkü hayatındaki üç erkeğin arasında âşık olduğu oydu.

Harper aynı mesajı –*Billy öldü*– Edgartown Polis Karakolu'ndan Komiser Yardımcısı Drew Truman'a da attı. Drew'la üç haftadır çıkıyorlardı. Beraber Chappy feribotundayken Drew ona çıkma teklifi etmiş, Harper da *Neden olmasın?* diye düşünmüştü. Drew Truman, Oak Bluffs'ın önde gelen Afro-Amerikan ailelerinden birine mensuptu. Annesi Yvonne Truman on yılı aşkın bir süre boyunca belediye meclis üyeliği yapmıştı. Her birinin Ocean Park'a bakan, rengârenk, son derece iyi korunmuş birer kır evi olan beş Synder kız kardeşten biriydi. Harper, Drew lisede sporcuyken her hafta *Vineyard Gazetesi*'nin spor sayfasına

çıktığını hatırlıyordu. Sonrasında üniversiteye ve polis akademisine gitmiş, ardından memleketine hizmet etmek için Dukes County'ye geri dönmüştü.

Harper yeni biriyle çıkmanın, evli bir adamla birlikte olmanın verdiği ıstırabı dindireceğini sanmıştı. Drew'la altı kez yemeğe çıkmışlardı: Dört kez Sharky's'te Meksika yemekleri yemiş (Harper sebebini hiç anlamasa da Drew en çok Meksika mutfağını severdi), bir kez Katama hava meydanındaki lokantada öğle yemeğine gitmiş, en son da Seafood Shanty'de "lüks" bir akşam yemeği yemişlerdi. Masada hem et hem de balık vardı, masa denize nazırdı, garsonlar şarkı söylemişlerdi. Harper, Drew'un gecenin sonunda seks beklediğinin farkındaydı fakat babasının ölüm döşeğinde olmasını bahane ederek Drew'u bu zamana kadar oyalayabilmişti.

Drew, Harper'ı annesiyle, abisiyle, abisinin karısıyla, yeğenleriyle, teyzeleriyle, kuzenleriyle, kuzenlerinin çocuklarıyla – yani bütün sülalesiyle– tanıştırmaya pek hevesliydi ama Harper bu adımı atmaya da hazır değildi. Aslında bir yanı sahiplenilmeyi, baştacı edilmeyi, canının istediği yemeklerin pişirilmesini, takdir edilmeyi ve şımartılmayı, hatta fikir ayrılıklarına düşmeyi ve teni beyaz diye hor görülmeyle bile arzuluyordu. Kısacası, Drew'la ilişkisine bir "ad koymak" bazı bakımlardan çok güzel olurdu. Fakat şu acı gerçek asla değişmeyecekti: Harper sadece ve sadece Reed'i seviyordu.

Harper içini çekti. Drew o gece devriyedeydi. Hafta sonları fazla mesai yapardı ama gece yarılarında kadar içerek yazın ilk günlerinin keyfini çıkaran ahmakları düşününce, sahiden değer miydi? Harper her iddiasına vardı ki otuz tane ihbar geliyorsa bunlardan yirmi yedisi sarhoş gençlerin haşarılıklarıyla, üçü de henüz yolları tam öğrenememiş taksicilerin karıştığı kazalarla alakalıydı.

Harper'ın hayatındaki üçüncü adamsa Chappy'de sürgünde olan biricik, hasarlı arkadaşı Brendan Donegal'dı. Harper, Brendan'a Billy'nin öldüğünü haber vermek istiyordu ama Brendan

artık mesaj yazamıyordu. Onun için alfabe, üzerine yirmi dokuz katil arının saldırması gibiydi. Telefonunu yalnızca saate bakmak için kullanırdı.

Dr. Zimmer'dan hâlâ cevap yoktu. Harper onu aramak zorunda mı kalacaktı? Dr. Zimmer'ı sık sık arardı çünkü babasının hastalıklarıyla alakalı bir sürü mantıklı sorusu vardı – karaciğer yetmezliği, böbrek yetmezliği, kronik kalp yetmezliği. Billy Frost'un hayatı yetmezliklerle geçmişti.

Hiç kimse *o zaman*, babası ölmüşken, Reed'i aradı diye Harper'ı suçlayamazdı. Yine de Harper huzursuz oldu. Beklemeye karar verdi.

Billy Frost yetmiş üç yaşında öldü. Hemşireler onu temizleyip morga yapacağı eğlence dolu yolculuğa hazırlamak için geldiklerinde Harper içinden ölüm ilanını yazmayı deniyordu. *Elektrik ustası ve fanatik Red Soxlı William O'Shaughnessy Frost dün gece Oak Bluffs'ta Martha's Vineyard Hastanesi'nde hayata gözlerini yumdu. Ardında kızı Harper Frost'u bıraktı.*

Ve... öbür kızı Tabitha Frost'u... ve torunu Ainsley Cruise'u... ve eski eşi Eleanor Roxie-Frost'u, bütün Nantucket'ı, Massachusetts'i. *İnsanlar en çok hangisine şaşırır?* diye düşündü Harper. Billy'nin, Rooster Express'in kargolarını dağıtan şirin sefile tıpatıp benzeyen ama ondan tamamen farklı bir kızının daha olduğuna mı? Yoksa ünlü Bostonlu modacı Eleanor Roxie-Frost'la, daha bilinen adıyla ERF'yle, bir zamanlar evli olduğuna mı? Belki de insanlar asıl şaşırtan, Billy'nin ailesinin öbür yarısının rakip adada –yani milyarderlerin yaşadığı lüks, pahalı cennette– yaşaması olurdu. Harper'ın ikizi Tabitha tam on dört yıldır Martha's Vineyard'a adımını atmamış, annesi Eleanor 1968'deki balayından sonra o tarafa bile bakmamıştı. Harper'ın yeğeni Ainsley oraya hiç gelmemişti. Billy bu duruma çok üzülürdü. Ainsley'i görmek istediği zaman Nantucket'a gitmesi gerekirdi ki hiç aksatmadan her ağustos gitmişti.

Gelmek istemediğine emin misin? diye sorardı Harper'a.

Eminim, derdi Harper. Tabitha beni orada istemiyor.

Ah be kızım, ne zaman öğreneceksiniz? diye yanıtlardı Billy ve Harper da onunla birlikte dudaklarını oynatırdı: *Aile ailedir.*

Aile ailedir, diye düşündü Harper. Sorun da buydu zaten.

Reed'den hâlâ ses yoktu. Harper onu turta yerken hayal etti. Reed'in karısı Sadie turtalarıyla meşhurdur. Eskiden annesinin yol kenarında küçük bir yeri vardı; Sadie o küçük ölçekli turtacılık işini alıp altın yumurtlayan tavuğa çevirmişti. Vineyard Haven'da –Harper'ın dubleksinden hemen hemen bir kilometre uzakta– küçük bir endüstriyel mutfak ve vitrin kiralamış, patır patır turta üretiyordu: çilekli-raventli, yaban mersinli-şeftalili ve ıstakozlu. İstakozlu turta kırk iki dolardı. Harper bunu biliyordu çünkü ömrünün son demlerine doğru Billy o turtanın müptelası olmuştu. Kadın hayranlarından biri (ki çoktular), altın rengi hamurun altında bol Sherry sosuna bulanmış kıskaç ve eklem etiyle dolu sıcacık, mis kokulu ıstakoz turtasını Billy'ye getirdiğinde, Billy öldüğünü ve beklenenin aksine cennete gittiğini söylemişti. Daha sonra, durumu iyice kötüleşmiş ama hâlâ yemek yiyebiliyorken Harper ona ıstakoz turtası almayı kendine görev edinmişti. Sevgilisinin karısıyla ilk kez yüz yüze geleceğini bildiğinden dükkâna –Upper Crust– çekine çekine girmişti.

Harper bu karşılaşma için ne kadar tedbirli olsa da Sadie'yi görünce şok olmuştu. Sadie, onun düşündüğünden çok daha kısaydı. Kafası turta standının üzerinden şöyle böyle görünüyordu. Saçı erkek saçı gibi kısacıktı ve gözleri pörtlekti, sürekli şaşkın görünen çizgi film karakterlerine benziyordu.

Sadie, Harper'ın kim olduğunu bilmiyor gibiydi. Ona karşı hiç temkinli davranmamış, aksine, ön dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek tatlı tatlı gülümsemişti. Harper sebebini hiç anlamasa da bazı erkeklerin bu boşluğu seksi bulduğunu biliyordu. Ama kendi dişleri öyle olsaydı soluğu doğrudan ortodontistte alırdı.

"Buyurun, ne istemiştiniz?" diye sormuştu Sadie.

“Babam ölüyor,” deyivermişti Harper.

Sadie’nin gözleri daha da pörtlemişti.

“İstakoz turtası istiyor,” demişti Harper. “Hatta bir tek onu istiyor diyebilirim. Geçen hafta Bayan Tobias getirmişti, o zամandan beridir dilinden düşürmüyor.”

“Bayan Tobias en iyi müşterilerimdendir,” demişti Sadie. Ardından başını yana yatırarak, “Yoksa babanız Billy *Frost* mu?” diye sormuştu.

“Evet,” demişti Harper. Bir hız trenindeymiş de gitgide yukarı, daha yukarı çıkıyor gibi hissetmişti.

“Bayan Tobias hasta olduğunu söylemişti. Biliyor musunuz, burayı ilk açtığımda aydınlatma armatürlerini babanız döşedi. Doğrusu bu işi yapmaya yanaşan tek elektrikçi oydu. Diğerleri, burası kokulu mum dükkânıyken elektrik tesisatını yapan yükleniciyi aramamı söylediler ama o adam çoktan hapse girmişti.”

“Buttons,” demişti Harper gayriihtiyari. Buttons Jones vergi kaçakçılığıyla yargılandıktan sonra çoğu işi Billy’ye kalmıştı.

Sadie fırından sıcak sıcak istakoz turtası çıkarmıştı. Harper bir anlığına turtanın bedava olacağını, yıllar önce ona iyiliği dokunmuş adama hediye edileceğini düşünmüştü.

Ama Sadie, “Kırk iki dolar,” demişti.

Harper, Reed’le Sadie’yi evlerinde hayal edemiyordu. Evlerinin hangisi olduğunu biliyordu –Batı Tisbury’de, Field Gallery yakınlarındaydı– ama içine hiç girmemişti. Zimmerları Lamber Koyu’nda ateşin başında yan yana otururken hayal etmesi daha kolaydı. Belki de Sadie’nin sesi güzeldi ama Harper’ın –Rooster Express dağıtım kamyonunda avazı çıktığınca bağırarak şarkı söylemeye bayılса da– müzik kulağı hiç yoktu. Gerçi Harper bunun bir yarışma olmadığını biliyordu, bir tarafa artıların bir tarafa eksilerin yazıldığı bir yarışma değildi bu. Aşk, çok bilinmeyenli bir denklemdi.

Billy’nin hemşirelerinden biri olan Dee kapıdan başını uzattı. “Nasıl gidiyor?”

Harper, *iyi* der gibi başını sallamaya çalıştı ama tek yapabildiği boş boş bakmak oldu. “Dr. Zimmer’a ulaşamıyorum,” dedi, der demez de ilişkilerini ele verdiğinden korktu. “Şey, nöbetçi olmadığını biliyorum tabii ama haber versem iyi olur diye düşündüm. Billy onun en sevdiği hastasıydı.”

Dee, Harper’a içtenlikle gülümseyince Harper onun, Dr. Zimmer’ın bütün hastalarını çok sevdiğini söylemesini bekledi çünkü Dr. Zimmer öyle bir adamdı. Ardından da Dee’nin, odayı boşaltmasını beklediğinden tasalanmaya başladı. Sonuçta artık ücretli müşteri değildi.

Ama Dee, “Sen ona gayet iyi baktın, Harper. Bazı açılardan ölümünün aslında bir lütuf olduğunu göreceksin,” dedi.

Lütuf mu? diye düşündü Harper kızgınlıkla. Dee’ye gidip biraz daha pasta yemesini söyleyesi geldi ama sonra acaba haklı olabilir mi diye düşündü. Son on aydır Harper’ın bütün hayatı Billy’nin ölmesinden korkmaktan ibaretti. Şimdi Billy ölünce bir bakıma özgür kalmıştı. Artık korkacak bir şeyi yoktu. Ama bu sefer de burnunun direği sızlıyordu. Öylesine yoğun ve iç parçalayıcı bir acı duyuyordu ki buna acı demek yetersiz kalırdı. Annesiyle babası o on yedi yaşındayken boşandıktan sonra “onun” ebeveyni Billy olmuştu. Billy arkadaşı, kahramanı, sadık müttefiki, yoldaşıydı. Harper ondan daha iyi bir baba hayal edemezdi – ama o artık yoktu.

Ölmüştü.

Harper göz yaşlarını silip derin bir nefes aldı ve Billy’nin olduğuna inandığı o cesur asker gibi, “Yapılması gerekeni yapalım,” dedi.

“Ha şöyle,” diye yanıtladı Dee. “Ben gidip Billy’nin eşyalarını getireyim.”

Yapılması gerekenler: Billy’nin isteği üzerine cesedi yakılacak, Farm Neck Golf Kulübü’nde anma töreni yapılacak. Harper, Billy’nin evini sattıktan sonra Rooster Express’teki işinden istifa edebilecekti. Joey Bowen faciasının ardından Jude onu Garden

Goddesses'taki işinden kovunca üç yıl önce çaresizlikten girdiği bir işti zaten. Peki ama sonra ne yapacaktı? Teorik olarak kendi peyzaj şirketini kurabilirdi. Eski müşterilerinin onu hâlâ istediğinden emindi, bunun tek sebebi çimlerini üzerinde bikiniyle biçmesi de değildi üstelik. Dolaylı deliller aksini iddia etse de Harper iyi ve kibar biriydi.

Dee, elinde Harper'ın imzalaması gereken belgelerle ve içinde Billy'nin kıyafetleriyle özel eşyalarının bulunduğu büyük bir kilitli poşetle geri döndü. Bu özel eşyaların arasında en kıymetlisi olan, babasından miras aldığı 1954 yapımı altın Omega saat de vardı. Eleanor'la boşanmasının ardından beş parasız kalan Billy Frost 1995'te Vineyard'a gelmiş, burada zorluk içinde yaşamıştı. Harper bunu biliyordu çünkü o yıl Tulane Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiyken kendisi de aynı zorlukları çekmişti. Billy elektrikçi olarak iş kovalamış, Buttons Jones gibi insanlardan arta kalan ne varsa toplamıştı. Ağaçları kesen, ev taşıyan, döşeme altı yalıtımı yapan adamlarla arkadaş olmuştu; balıkçılarla ve ikinci kaptanlarla, Wharf Pub'da takılan, kafaları iyice güzelleşince Coop DeVille'de barmenlik yapan Carmen'e asılan gezginlerle ve esrarkeşlerle takılmıştı.

Ama Billy altın Omega saatini hiç çıkarmadığından bu onu diğerlerinden hep ayırmıştı.

Harper saati ne yapacaktı? Verebileceği kimsesi yoktu.

Tabitha'nın Ainsley'si vardı ama on altı yaşında bir kız çocuğu 1954 yapımı altın Omega saati ne yapacaktı? Harper, Ainsley'nin babası Wyatt'ı düşündü. Billy Wyatt'ı severdi ama Harper saati Wyatt'a teklif edebilir miydi? Hayır.

Tabitha daha fazla göz ardı edemeyeceği bir dış ağrısıydı. Altı hafta önce Billy'nin durumu büsbütün ağırlaşınca, Harper Billy'nin kişilerinden Tabitha'nın numarasını bulmuş, yarım düzine Amity Island birasıyla üç kadeh Jägermeister yuvuladıktan sonra Tabitha'ya sesli mesaj bırakarak Billy ölmeden önce onu son kez görmek istiyorsa elini çabuk tutmasını söylemişti. Tabitha

geri dönmemişti elbette. Harper onu ayıkken aramış olmayı diledi çünkü mesajda kelimeleri ağzında yuvarlayarak söylediğinden, bu yüzden de Tabitha'nın mesajı önemsemeyerek silmesini kolaylaştırdığından korkuyordu.

Billy'nin vefatı sebebiyle şimdi Harper'ın Tabitha'yı bir kez daha araması icap etmişti ama Harper bu görüşmeyi medenice yapamayacak kadar öfkeliydi. Tabitha mesajı dinlemeye tenezzül etmiş miydi? Gelip babasını görmüş müydü? On dört yıl önce oğlu Julian öldüğünden bu yana Vineyard'a adımını atmış mıydı? Hayır. Nantucket 18.02 kilometre uzaklıktaydı, yani mesele kesinlikle yakınlık uzaklık meselesi değildi.

Harper, Tabitha'ya da aynı mesajı attı: *Billy öldü*. Daha sonra, Bronco'suna bindiğinde, kendini koyuverdi ve Dr. Zimmer'ı aradı.

Dr. Zimmer telefon altı kez çaldıktan sonra kısık sesle yanıtladı. Harper onu ateşin başından kalkıp gölgelerin arasına çekilirken hayal etti.

"Çok üzgünüm, Harper. Daha zamanı var sanıyordum. Haftaları var sanıyordum."

Nasıl doktordu bu adam? Harper onun kabiliyetsiz olduğuna inanarak ondan nefret etmek istiyordu ama yapamıyordu. Reed hastaları için elinden gelenin de fazlasını yapardı. Geceleri nöbete kalıp viziteye çıkardı, muayenelerini asla aceleye getirmezdi; düşünceli, tutarlı, kibar ve net biriydi. O on ayda Harper onun bir kez olsun başka bir yerde olmak istediğini ya da olması gerektiğini hissetmemişti. Billy onun tek hastasıydı sanki. Dr. Zimmer zaman zaman Billy'ye sürprizler de yapar, yanında hediyeler getirirdi – *Sports Illustrated*'ın mayo sayısı, yürüyüş yaparken bulduğu ok başı, Enchanted Chocolates'tan Billy'nin çok sevdiğini bildiği (ama teknik olarak yemesinin yasak olduğu) bir kutu Stoner Food. Reed Zimmer televizyondan fırlamış gibi bir doktordu ama daha iyisiydi çünkü gerçektir. Hem yakışıklıydı hem de insandı. Bazen bütün gece uyanık kalmaktan gözlerinin altında torbalar oluşurdu, bazen saç sakalı birbirine karışırdı.

Bazen beyaz ceketinin altında gri tişörtü ve kot pantolonuyla çıkagelirdi. Harper ona âşık olmasın da ne yapsındı?

“Bana gel,” dedi.

“Bu gece olmaz. Benim...” Sesi kesilince Harper Sadie’nin telefonu elinden çekip aldığını hayal etti. O sabah uyandıktan beridir içinde kötü bir his vardı. Kendini, Sibiryaya kurdu cinsi köpeği Balık’ın kulaklarını dikmiş hâli gibi hissediyordu: O köpek beş kilometre öteden bir farenin osurduğunu duyabilirdi. “Ailemin yanında olmam gerek.”

Onlar senin ailen değil, diye hatırlatmak istedi Harper. Sadie’nin ailesi.

“Benim ailem az önce öldü,” dedi.

Reed sustu – suçluluk duygusundan mı yoksa dikkati başka yere kaydığından mı sustuğunu bilmiyordu Harper.

“Kardeşini aradın mı?” diye sordu Reed. “Ya da anneni?”

Annemi mi? diye düşündü Harper. *Peh!* Harper Eleanor’u arayıp Billy’nin öldüğünü söylese, Eleanor’un vereceği tek yanıt burnunu çekmek ya da öksürmek olurdu. O da belki. Boşanma sürecinin en sancılı olduğu dönemde Eleanor’un tek arzusu Billy’nin geberip gitmesiydi. Şimdi Billy’nin öldüğünü haber verse, *Başın sağ olsun canım ama Billy de o kadar sigara içmeseymiş, olacağı buydu,* derdi en fazla.

Eleanor’un Billy’ye karşı hisleri hep böyle değildi elbette. Bir zamanlar Eleanor Roxie-Frost’la Billy Frost dikkat çekici, enerjik bir çiftti – Eleanor önde gelen bir modacı, Billy ise Frost Elektrik Mühendisleri A.Ş.’nin sahibiydi. Beacon Hill’de Eleanor’un ebeveynlerinden kalan evde yaşamış, tek yumurta ikizi kızlarını orada kucaklarına almışlardı. Her şeyi hakkıyla yapmışlardı: Noel ve Paskalya bayramlarının yanı sıra ayda bir pazar günü Adventist Kilisesi’ne gitmişlerdi. İkizleri, Eleanor’la annesinin de gittiği özel kız okulu olan Winsor’a göndermişlerdi. Billy’yle Eleanor, Park Plaza’da, Güzel Sanatlar Müzesi’nde ve Harvard Kulübü’nde verilen partilere katılmışlardı. Sosyal etkinliklerde o kadar çok fotoğraflanmışlardı ki sonunda kendilerine has bir

duruş geliştirmişlerdi: Eleanor kameralara gülümserken Billy de bir kolunu beline dolar, onu yanağından öperdi. Onlar Boston'ın gözbebekleriydi, bütün şehir onlara hayrandı.

Harper onları bitiren asıl şeyin başarı olduğunu düşünüyordu. Eleanor'un elbiseleri o kadar rağbet görmeye başlamıştı ki Eleanor işi Newbury Caddesi'nde kendi adını verdiği üç katlı bir butik açmaya kadar götürmüştü. Neredeyse iki yıl boyunca gece gündüz demeden orada çalışmış, onarım ve tasarımları bizzat denetlemişti. O dönemde üzerinde kalem eteğı, stiletto topuklu ayakkabıları ve inşaat kaskıyla fettan işkadını pozu verdiği bir fotoğrafı *Women's Wear Daily*'de yer almış, Billy'yi tetikleyen ilk şey de bu olmuştu.

"Anneniz," demişti kahvaltı masasında fotoğrafı kaldırıp göstererek, "yalnızca kontrol yüzde yüz ondayken mutlu olabiliyor."

Ancak ikizler çok geçmeden öğrenmişlerdi ki asıl sorun, Eleanor'un butiğın elektrik işlerini Billy'nin şirketine vermemesiydi. Eleanor prensip gereğı öyle yaptığını söylemişti. Birlikte çalışmalarının evliliklerini mahvedeceğini düşünüyordu.

"Palavra," demişti Billy. "Sizin ananız gizli züppelerden. O burnu havada fotoğrafçıların mavi yakalı kocasını fotoğraflamasını istemiyor. Hep kendinden aşağı biriyle evlendiğini düşünmüştür zaten."

Harper o yıl büyük kavgalar edildiğini hatırlıyordu. Billy, Eleanor'u butik yüzünden ailesini ihmal etmekle suçlamış, Eleanor da Billy'nin işini baltalamaya çalışmasına gönül koymuştu. Başarılı olmasını neden istemiyordu? Onunla tanıştığı ilk gece Eleanor'un kariyer istediğini biliyordu halbuki.

Sonunda Billy, Eleanor'u evde tutmanın tek yolunun kendisinin dışarı çıkması olduğuna karar vermiş, haftanın üç dört gününü, Eleanor'un haydutlar diye nitelendirdiğı bir grup adamla Dorchester'daki Eire Pub'da geçirmeye başlamıştı. Eleanor'a göre Billy'nin arkadaşlarının Whitey Bulger'la Winter Hill çetesinden bir farkı yoktu.

*Au contraire,** demişti Billy, Eleanor’la geçirdiği yıllar sağ olsun, altı yedi kadeh viskiden sonra bile Fransızcası kusursuzdu. Güneyli arkadaşları esasen çok dürüst adamlardı. Billy’yi belediye meclisine aday olmaya teşvik ediyorlardı.

Bunu duyduğunda, *Ölürüm daha iyi*, demişti Eleanor.

İşime gelir, demişti Billy.

Billy’yle Eleanor, ikizler farklı üniversitelere başlamadan önceki yaz boşanmışlardı. İkizler o zaman on yedi yaşındaydılar, yani henüz reşit olmamışlardı. Tabitha Bennington’da, Harper da Tulane’de okurken parasal yönden en aşağı dört yıl bağımsız olamayacaklardı. Onları ayrı üniversitelere göndermek Eleanor’un fikriydi. İkizlerden biri mali açıdan onun sorumluluğunda olacak ve yaz tatillerini onunla geçirecek, diğeri de Billy’yle gidecekti. Sonra, bayramlarda, kızlar ebeveyn değiştireceklerdi. Eleanor’un tahammül edemediği şey ayrı kalma düşüncesi idi – yani iki kızın da bir ebeveynle kalması, eşyalarının bir bavulun içinde evden eve gezmesiydi. *Öylesi yakışık almaz*, demişti.

Harper şimdi şimdi fark ediyordu ki annesinin yalnızlıktan ödü kopuyordu. Eleanor’un anne babası ölmüştü, kız kardeşi Flossie de Florida’ya taşınmıştı. Eleanor’un hiç dostu yoktu, yalnızca iş ortakları vardı.

Fakat Eleanor’un hesaba katmadığı bir şey vardı. İki kız da Billy’yle gitmek istemişti. Nihayet bunu annelerine söyleyecek cesareti bulduklarında Eleanor önemsemez bir tavırla kahkaha atıp, “Zaten bütün kızlar babalarını tercih ederler. Bu bilinen bir gerçektir. Ben de babamı tercih ederdim. Ama Billy ikinize birden bakamaz, dolayısıyla biriniz benimle gelmek zorundasınız. Hanginizin geleceği önemli değil zira ben sizin aksinize taraf tutmam. İkinizi de aynı ölçüde seviyorum. Ne yapacağınıza aranızda karar verin lütfen. Sabaha kadar vaktiniz var,” demişti.

O gece, Harper’ın hayatı boyunca geçirdiği en sancılı gecelerden biri olmuştu – saatlerce süren fısıltılı yakarışlar, tartışmalar

* (Fr.) Aksine

ve pazarlıkların ardından sonunda kardeşiyle düpedüz kavgaya tutuşmuşlardı. Harper Billy'ye hep bir tık daha yakın olduğunu savunmuştu; sporcu olan oydu, dahası Red Sox'ı tutan da oydu! Tabitha'ysa ona Billy'nin annesinin adını verirlerken Harper'a Eleanor'un annesinin, korkulu rüya Vivian Harper Roxie'nin evlenmeden önceki soyadını verdiklerini hatırlatmıştı. Dolayısıyla, Tabitha'ya göre, Harper Eleanor'la, Tabitha da Billy'yle gitmeliydi. Tartışma bu şekilde sürüp giderken –kızlar artık yumruklarını konuşturacak raddeye geldiklerinde– nihayet bu sorunu da on yedi buçuk yıldır diğer tüm sorunlarını çözdükleri gibi çözmeye karar vermişlerdi: Taş-kâğıt-makas oynayarak.

Bu, onlara Billy'nin öğrettiği bir çözüm yoluydu. Billy, dünyadaki bütün sorunların taş-kâğıt-makasla çözülebileceğini söylemişti. Ona göre kavgaya, avukatlara ya da savaşa gerek yoktu: Bir eliniz olsun, bir de temel kurallara hakim olun, yeterliydi –makas kâğıdı keser, taş makası kırar, kâğıt taşı sarar.

Çıkan sonuç hoşunuza gitmezse, derdi Billy, üç kez oynamayı rica edin.

Billy'yle kimin gideceğine karar vermek için oynadıklarında Tabitha taş, Harper kâğıt yapmıştı. Yani Harper kazanmıştı.

Tabitha onu hile yapmakla suçlamıştı.

Nasıl hile yapabilirim? demişti Harper. *Aklını mı okudum?* Ama yine de Tabitha'nın üç kez oynamayı "rica etmesine" izin vermişti. Tabitha yine taş yapmış, Harper da yine kâğıt yapmıştı. Harper kazanmıştı.

Billy'yle o gidecekti.

O günden sonra Harper'la Tabitha'nın arasının bir daha eskisi gibi olmadığını söylemek yanlış olmaz. Birkaç yıl birbirlerine karşı yine kibar davrandılar ama artık arkadaş değillerdi. Billy, Boston'dan temelli ayrıldı. O Vineyard Haven'da Daggett Caddesi üzerinde bir ev alırken Eleanor Pinckney Caddesi'ndeki dört katlı lüks evde kalmaya devam etti. Daha sonra, ayakkabı şirketini Steve Madden'a sattıktan sonra –avukatı bu anlaşılmayı

boşanma davasından sonraya bırakmasını salık vermişti- Nantucket'ta ikinci bir ev aldı.

Kızlar her yazı "kendi" ebeveyniyle geçirip bayramlarda Eleanor'un şart koştuğu gibi öbür ebeveynini ziyarete giderdi. Harper eskiden vapurlarının suda bıraktığı izlerin birbirine karıştığını, uçaklarının havada bıraktığı izlerin kesiştiğini hayal ederdi.

Tabitha ikinci çocuğunu -oğlu Julian'ı- üç ay erken doğurduğunda ikizlerin barışması için bir fırsat da doğmuştu aslında. Tabitha'nın yardıma ihtiyacı vardı, Harper da durumu kurtarmak için birdenbire ortaya çıkıvermişti... Ama sonuç felaket olmuştu. Julian ölmüş, Tabitha da Harper'ı suçlamayı uygun bulmuştu -yalnızca Julian'ın ölümü için değil, taş-kâğıt-makas oyununu kazandığı ve yetişkinlik yıllarında başına gelen bütün felaketlere sebep olduğu için de.

Her şeyi mahvediyorsun, demişti Tabitha. Hepsi senin suçun.

Bu olay on dört yıl önce olmuş, o zamandan bu yana neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Harper Reed'in cevap beklediğini fark etti. İkizini ya da annesini düşünmekten hoşlanmazdı çünkü onları düşündüğünde böyle olurdu: Âdeta biri gözlerini ve ağzını bağlamış gibi hissederd.

"Tabitha'ya mesaj attım," dedi. "O anneme söyler sanırım."

"İyi," dedi Reed. "Kusura bakma ama benim kapatmam lazımdır."

"Yani yanıma gelmeyecek misin?" dedi Harper. "Drew'u aramama izin mi vereceksin?" Çaresizlikten belden aşağı vuruyordu. Reed'e Edgartown Polis Karakolu'ndan Komiser Yardımcısı Drew Truman'la çıkmaya başladığını söylediğinde Reed bundan hiç hoşlanmamıştı. Drew gençlik, polis fiziği, bekârlık ve geniş aile gibi avantajlara sahip olmanın yanı sıra iyi de bir adamdı. Komiser Yardımcısı Truman'la Dr. Reed birbirlerini aşırı doz vakalarından tanırlardı. Drew önceki yıl üç kez Narcan* uygu-

* ABD'de kullanılan bir opioid blokörü. -çm

lamış, sonrasında bağımlıları doğruca hastaneye götürüp Dr. Zimmer'ın himayesine bırakmıştı.

"Lütfen Drew'u arama," dedi Reed. "Eve git. Balık'a sarılıp uyu."

"Balık bir köpek, Reed, insan değil," dedi Harper. "Billy, ben Pedroia'nın istatistiklerini okurken birdenbire öldü. Şu an benden istediğin şey hiç adil değil, bunu sen de biliyorsun."

"Sabah yanına geleceğim," dedi Reed.

"Bu gece gel," dedi Harper.

"Tamam, bu gece," dedi Reed. "Ama geç vakitte. Gece yarısı. Ayrıca evine gelemem, çok tehlikeli olur. Lucy Vincent plajının otoparkında buluşalım."

"Orası güvenli mi sanıyorsun?" diye sordu Harper. Reed henüz Harper'ın dubleks evine girip çıkacak kadar rahat hissetmezken mesai saatleri sonrası buz hokeyi pistinin arka otoparkında buluşurlardı. Oranın yılın bu zamanında boş olacağı kesindi ama plaj... "Yaz geldi sayılır, Reed. Her yer insan kaynıyor."

"Farkındayım," dedi Reed. "Ama adanın güneyine inemem şimdi." Ne kadar acımasızca konuştuğunu fark etmiş olacak ki, "Bu gece buluşmak zorundaysak elimden başka türlü gelmez," diye ekledi.

"Bu gece buluşmak zorundayız," dedi Harper. "Gece yarısı, Lucy Vincent'ta."

"Beş dakikalığına. Seni öpüp her şeyin düzeleceğini söyleyeceğim."

"Düzelecek mi?" dedi Harper.

"Düzelecek," dedi Reed.

Harper Balık'ı dışarı çıkarmak için eve uğradı. Balık bir köpekti, insan değildi ama yine de, son zamanlarda Harper eve geldiğinde yattığı Orvis yatağından başını kaldırıp bakmazken, şimdi kapıda Harper'ı bekliyordu. Harper'ın yanına koşup patilerini bacaklarına koydu, yüzünü yaladı, elinden geldiğince bütün

sevgisini ona vermeye çalıştı. Balık biliyordu. Harper'ın gözleri doldu. Köpeği Billy'nin öldüğünü biliyordu ama yine de Harper bu haberi ona kendinin vermesi gerektiğini düşündü. Balık'ı çenesinden tutup buz mavisi gözlerinin içine bakarak, "Baba öldü, ufaklık," dedi. Balık acı acı uluyarak böğrünü Harper'ın bacağına sürttü. Sonunda Harper'ın onu zorla ön bahçeye çıkarması gerekti, Balık da orada bahçedeki en büyük ortancanın dibine işedi. Koşarak mutfağa geri döndüğünde Harper ona, "Babanın anısına bu gece yemekte kuzu eti var," dedi. Ama Balık her zaman yaptığı gibi yemeğe saldırmadı. Bunun yerine izin istercesine Harper'a baktı. Harper, "Ye hadi," dedi. Balık hüzünlü bir ağırbaşlılıkla başını eğip mamasını yedi.

Harper evden çıktıktan sonra altılı Amity Island birasıyla üç küçük şişe Jägermeister almak üzere Bizim Market'e gitti. Marketin kasiyeri Robyn, Harper'ı yirmi yıldır tanıyordu ama Robyn Jude'un yakın arkadaşı olduğundan Harper ona karşı hep temkinli ve mesafeli davranırdı.

"Poşet ister misin?" diye sordu Robyn.

"Lütfen," dedi Harper.

Robyn, Billy'yi duymuş olmalıydı çünkü poşete Balık için bedava bir paket *Milk-Bone* attı.

Saat sekiz buçuktu ve güneş yeni batmıştı. Harper kışı tercih ederdi, kışları hava saat üç buçukta kararmaya başlar, o mesaisini bitirene kadar da ortalık zifiri karanlık olurdu. Ama yaz güneşi her şeyi gün yüzüne çıkarıyordu.

Emniyet kemerinin metal ucunu kullanarak biralardan birini açıp yarısına kadar içti, ardından küçük Jäger şişelerinden birini ağzına boşalttı. Annesi görse nutku tutulurdu.

Harper Middle Road'dan gitse daha iyiydi çünkü State Road doğruca Jude'un evinin önünden geçiyordu ki Harper, Garden Goddess tabelasının iki yanında da sokağın boydan boya araba ve kamyonetlerle dolu olduğunu gördü. Jude her yıl çalışanları için yaza merhaba partisi verirdi. Domuz çevirtir, kendi elleriyle

mısır ekmeği ve ekşi elmalı lahana salatası yapar, bir galvaniz varil dolusu da bira getirtirdi. Partneri Stella karıştırıcıyla Muds-lide kokteylleri yapar, Jack Johnson şarkıları dinlenir ve işe yeni başlamış olanlar, *Vay canına, ne harika bir iş yeri!* diye düşünürdü. Oysa yalnız eski işçiler bilirdi ki İşçi Bayramı'na kadar bir daha izin yapamayacaklardı; İşçi Bayramı'nda Jude bir parti daha verecek, bu kez istakoz yapacaktı.

Harper gazı kökledi. Jude'un evinin önünden ne kadar hızlı geçerse o kadar iyiydi.

Sirenler. Işıklar. Harper dikiz aynasından baktı.

Polis. Harper oflaya puflaya yan koltuktaki şişelere baktı ama onları atacak ya da saklayacak vakti yoktu. Dörtlüleri yakıp kenara çekti.

En olmayacak şeydi şimdi bu. İtibarı zaten yerle birdi, çiğnene-bileceği kadar çiğnenmişti. Bundan üç yıl önce Joey Bowen adında doğru dürüst tanımadığı bir adama "iyilik" yaparken tutuklan-mıştı. Adam, haftada bir gece garsonluk yaptığı Dahlia's'ın dai-mi müşterisiydi. İyilik de şuydu: Jude'un peyzaj müşterilerinden birine, yani Monacoların oğluna bir paket götürecekti. Ertesi gün Harper'a Monacoların çimlerini biçme ve tarhlardaki yabancı otla-rı temizleme işi verildi. Harper'ın yapacağı tek şey paketi el ara-basında kuru otların ve gübrenin altına gizleyerek Monacoların evine götürmekti. Monacoların oğlu dışarı çıkıp paketi alacaktı. Harper el arabasını yan kapının önüne park edip arkasını döne-cek, Joey Bowen da bu iş için ona üç bin dolar ödeyecekti. Harper muhtemelen uyuşturucu taşıdığının farkındaydı ama geri çevire-meyeceği kadar cazip bir teklifti çünkü paraya ihtiyacı vardı. O sıralar hâlâ Billy'yle yaşıyordu. Kendi evine çıkmak istiyordu ama Vineyard çok pahalıydı, dolayısıyla para biriktirmesi lazımdı.

Ancak Harper'ın bilmediği bir şey vardı ki hem eyalet poli-si hem de FBI bilhassa bu teslimat için haftalardır Monacoların evini izliyorlardı. Oğlan paketi aldığı anda ajanlar çitlerin üze-rinden ve ağaçlardan atlamış, bütün bahçeyi sarmışlardı. Hem oğlan hem de Harper tutuklanmıştı.

Harper sorgu sırasında polislere hayatında ilk kez biri için başka birine paket götürdüğünü söylemişti. Joey Bowen'ın, çalıştığı restoranın daimi müşterisi olduğunu anlatmıştı. Polisler de ona, Joey Bowen'ın, Yukarı Cape'den New Bedford'a kadar her yerde aranan azılı bir uyuşturucu kaçakçısı olduğunu söylemişti.

Billy ona avukat bulana kadar Harper on sekiz saat tutuklu kalmıştı. Sonrasında altı ay gözetim altında tutulma şartıyla serbest bırakılmıştı ama hem Garden Goddesses'taki hem de Dahlia's'taki işinden olmuştu. Jude Hogan peyzaj işine leke sürdüğü için Harper'a açık açık düşman kesilmişti. Ondan nefret edenlerin bir de daha korkunç ama daha az görünür olanları vardı: Uyuşturucu ihtiyaçlarını Joey'den karşılayanlar.

Fakat en kötüsü, Monacoların Ann-Lane Crenshaw adındaki yan komşusu Eleanor Roxie-Frost'un üniversiteden arkadaşıydı. Eleanor, Harper'ın tutuklandığından hemencecik haberdar olmuş ve hiç şüphesiz bu korkunç haberi Tabitha'yla da paylaşmıştı. Bu durumda Harper nasıl kendini ailenin yüz karası gibi hissetmesindi?

Başkası olsa Vineyard'da bir dakika daha durmazdı. Harper'ın kalması, ne kadar acınası durumda olduğunu tasdikliyordu.

Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Dahası babası oradaydı. Eskiden oradaydı.

Gözyaşları istemsizce dökülmeye başladı. Babasını kaybetmişti. Polis memuruna bunu söyleyerek kendini acındıracaktı.

Camını indirdi. Jude'un evinden yaklaşık doksan metre ileriye park etmişti; o partiden *herhangi birine* görünmekten ödü kopuyordu.

"Merhaba bebeğim."

Başını kaldırıp baktı. Drew'du.

"Nasıl?" dedi. Dikiz aynasından kontrol etti. Polis arabası Batı Tisbury değil, Edgartown plakalıydı. Hissettiği rahatlamayla koltuğuna yığıldı. "Beni kenara çekmek zorunda mıydın?"

“Kuralları çiğneyince çok güzel oluyorsun,” dedi Drew. Camdan uzanıp Harper’ı öptü. “Ayrıca hız sınırını aştın.”

“Aştım mı?” dedi Harper.

“Ta buralara kadar neden geldin?” diye sordu Drew. “Bizim Market’ten çıktığını gördüğümünden beri seni takip ediyorum.”

“Öyle mi?” dedi Harper. Drew doğası gereği takip etme eğilimi olan biriydi. Harper’ın bir şeyler gizlediğinden şüpheleniyor bile olabilirdi. “İşin yok mu?”

“Dokuza kadar moladayım,” dedi Drew. “Aslında hastaneye, yanına geliyordum ama yolda arabayı gördüm.” Biraları işaret etti. “Dikkatli olsan iyi olur.”

“Aquinnah’a gidip biraz kafa dağıtacağım,” dedi Harper. “Benim için endişelenmen çok hoş ama telefonda da dediğim gibi biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Drew başıyla onayladı. Harper Drew’un üniformalı hâline bayılıyordu. Drew son derece yakışıklı, son derece namuslu ve de son derece iyi niyetli biriydi. Harper neden ona âşık olamıyordu ki?

“Teyzemler sana bir tencere ıstakoz yahnisi yapıyorlar,” dedi Drew. “Yarın gelirken getiririm.”

“Onlara Billy’yi söyledin mi?” diye sordu Harper.

“Annemi arayıp söyledim,” dedi Drew. “Wanda’yla Mavis de yanındaymış, fasulyeleri ambara koymasına yardım ediyorlarmış, yani onlar da duydu. Wanda hemen gidip yahniye başladı. Ne zaman cenaze olsa verdikleri ilk tepki budur – sıcak tencere yemeği yaparlar ki yemek yemeyi unutup bir deri bir kemik kalmayasın.”

“Zahmet etmeselerdi keşke,” dedi Harper. “Beni tanımıyorlar bile.”

“Ama senden hoşlandığımı biliyorlar,” dedi Drew. Eğilip Harper’ı bir daha öptü. “Önemli olan da bu.”

Harper gülümseyerek camını kapadı.

Saatler gece yarısını vurduğunda Harper Bronco'sunun ön kol-tuğunda uyukluyordu; biraların beşini, şişelerin de ikisini içmiş, yol üstünde Alley'nin Taşra Marketi'nde durup akşam yemeği niyetine bir kavanoz salatalık turşusu almıştı. (Teyzelerin endişesi yersiz değildi.) Bir grup liseli genç plajdan çıktığından bu yana, yani saat dokuz kırk beşten beridir otoparkta ondan başka kimse yoktu. Harper rahatlamıştı: Lucy Vincent hâlâ tamamen güvenliydi.

Reed saat tam on ikide geldi; öyle de dakik biriydi. Harper koltuğunu geri itip arabadan indi. Reed beş dakika demişti ve Harper onun yalnızca beş dakika kalacağını biliyordu; ne eksik ne fazla. Reed Lexus'unun motorunu kapatıp arabadan indi ve Harper'a koştu. Kollarını açınca Harper kendini onun kollarına bıraktı.

"Billy öldü," dedi. "Onu bir daha asla göremeyeceğim. İşte bunu aklım almıyor."

Reed ona daha sıkı sarıldı. O bir doktordu. Bu gibi acı kayıplarla ilgilenmek onun işinin bir parçasıydı – her gün değil ama sık sık.

"Hepimiz bir gün öleceğiz, Harper. Billy huzurlu gitti. Ölürken bu dünyada en sevdiği insan başucunda ona Pedroia'nın istatistiklerini okuyordu. Daha ne olsun?"

Harper başını kaldırınca dudakları buluştu. Reed'in dudakları sıcaktı. Onu öpmek Harper'ı her zaman heyecanlandırırdı ama o gece ağlamaktan bir hâl olduğundan hissettiği arzu haşın ve şiddetliydi. Reed de ona aynı şekilde karşılık verdi, dudaklarını aralayıp diline uzandı, belden aşağısını Harper'inkine bastırdı. Ardından dudaklarını Harper'ın kulağının hemen altına kaydırды. Elleri vücudunun her yerinde gezindi. Sevişeceklerdi. Harper buna inanamıyordu. Reed o hafta sonu nöbetçi olmadığından aile pikniğinde birkaç bira içmiş olmalıydı, eve döndüklerinde bir kadeh de Scotch içmiş olabilirdi. Normalden daha rahat, daha umursamazdı. Ellerini Harper'ın bluzunun altına soktu, sutyeninin ön tarafta bulunan kopçasını açtı. Meme uçlarıyla

oyladı, sonra eğilip Harper'ı inletene kadar sol meme ucunu emdi. Harper daha fazla dayanamadı. Reed'in kot pantolonunun önünü okşamaya başladı.

Reed pantolonunun fermuarını indirirken Harper da arabanın kapısına uzandı.

"Hayır," dedi Reed. "Dışarıda."

"Dışarıda mı?" dedi Harper. Bu Reed miydi? Reed Zimmer miydi? Normalde asla taviz vermediği prezervatifle bile uğraşmadı, öylece Harper'ın içine girdi. Harper'ın sırtı Bronco'nun kapısına çarptı ve o anda bir aracın farlarını gördü. Yoldan geçtiğini sandı. Ama öyle değildi; araba otoparka dönüyordu. Yaklaştı. Harper, Reed'den ayrılmaya çalıştı ama Reed ne farları görmüş ne de motorun sesini duymuştu. Bütün odağı tutturduğu ritimdeydi ve gözleri de kapalıydı. Homurdanarak ve titreyerek boşaldı, Harper'ın boynuna doğru alçak bir sesle inledi.

Harper onu üzerinde itti ama artık çok geçti. Yeni gelen arabanın kapısı çarptı ve bir kadın bağırıp çağırmaya, haykırmaya başladı. "Reed! Reed! Reed!"

Sadie'ydi.